

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci

žalobce: **K. K.**, st. př. Ruská federace
pobytem Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51 Vyšní
Lhoty

proti
žalovanému: **Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, IČO 72050250**
Odbor cizinecké policie
sídlem Purkyňova 1907/2, 568 02 Svitavy

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2026, č. j. KRPE-70836-94/ČJ-2025-170022,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se svojí žalobou doručenou na KS v HK dne 9. 2. 2026 (pobočku v PCE dne 12.2. 2026) domáhá soudního přezkumu žalovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o prodloužení doby zajištění cizince podle ust. § 124b odst. 4 a ust. § 125 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“) o dalších 60 dnů.

2. Žalobce namítá nezákonnost žalovaného rozhodnutí, která by se měla odvíjet od nepřiměřenosti délky zajištění a nezohlednění možných alternativ, jakož i dalších podružných námitkách, čímž mělo dojít k zásahu do jeho práv. Tato nepřiměřenost měla být způsobena prodloužením délky zajištění o dalších 60 dní, kdy doba zajištění ode dne 1. 10. 2025 byla už opakovaně prodlužována a v současné době už činí celkem 172 dní od okamžiku omezení jeho osobní svobody. Žalobce poukázal na negativní dopady na jeho psychické zdraví, když se obává o svoji budoucnost a samotné zajištění vnímá jako trest. Žalobce k tomu uvádí, že měl správní orgán nedostatečně zohlednit přípustnost a uplatnění možných alternativ k zajištění. Žalobce se domnívá, že správní orgán nesleduje účel zajištění, když jeho osobu zajistil „víceméně automaticky“, protože budoucí vyhoštění považuje za nerealizovatelné. K tomu se žalobce domnívá, že napadené rozhodnutí vykazuje znaky zmatečnosti a nedostatečnosti individuálního posouzení.
3. Žalovaný ve svém vyjádření víceméně odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl. V konkrétní rovině žalovaný poukazuje na to, že žalobce nikterak nezměnil či nerozšířil svoji argumentaci, kterou neustále opakuje, když se jedná už o několikátý soudní přezkum správního rozhodnutí, který žalobce inicioval. Žalovaný poukazuje na to, že žalobce argumentuje toliko v obecné rovině, bez bližší konkretizace. Podle názoru žalovaného nevykazuje jeho rozhodnutí namítané nedostatky, čímž je správné a zákonné.
4. Na prvním místě musí soud poukázat na to, že sama okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nepředstavuje bez dalšího porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
5. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Ostatně jak konstatoval Ústavní soud v nálezu ze dne 10. 11. 2020, sp.zn. III.ÚS 1889/20, *„úkolem obecného soudu, který vypořádává jednotlivé stížnostní námitky, není na každou z nich reagovat tím způsobem, že zopakuje argumentaci učiněnou jinými orgány veřejné moci v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, případně ji převypráví „vlastními slovy“. Pokud uplatněné stížnostní námitky nepřesahují rozsah námitek, které tyto orgány ve svých rozhodnutích dostatečně přesvědčivě a logicky vyřešily již dříve a soud vykonávající přezkum se s jejich hodnocením plně ztotožňuje, nedává rozumný smysl, aby již učiněné závěry znovu opakoval.“* Za předpokladu, že se soud ztotožní s dílčí argumentací účastníka řízení, tak může na takovou skutečnost příhodně odkázat.
6. Ve shodě s vyličením rozhodných událostí ze strany žalovaného, tak i krajský soud rekapituluje, že ve věci žalobce se jedná už třetí jím evokovaný soudní přezkum, který se *de facto* týká obdobné záležitosti, tj. prodloužení délky zajištění. V rámci dřívějších soudních přezkumů u zdejšího soudu ve věcech 61 A 10/2025 a 52 A 74/2025 došlo k zamítnutí žalob. Vzhledem k opakování žalobní argumentace je už předem poukazováno na skutečnost, že i argumentace správního soudu se bude v mnoha aspektech opakovat, což nepramení ze

svévole či laxnosti soudu, ale právě podobných žalobních námitek a identických skutkových okolností, které už dříve byly předmětem soudního přezkumu.

7. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
8. Podle ust. § 124b odst. 4 zákona o pobytu cizinců platí, že policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy vycestování cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy vycestování cizince, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem vycestování je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
9. Ust. § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovuje, že doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů. Další části zmíněného ustanovení upravují zvláštní situace, kdy je policie oprávněna prodloužit zajištění nad rámec uvedené limitace, pokud v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí policie ke zpoždění ze strany třetích zemí (ust. § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců). Ve vztahu k dané věci je třeba poukázat na to, že žalovaný stále respektuje lhůtu 180 dnů, neboť původní zajištění bylo stanoveno na dobu 40 dní a následně prodlouženo o 80 dní, tj. v součtu 120 dní. Nyní došlo k prodloužení doby zajištění o 60 dní, což má neustále vést k naplnění účelu zajištění, a to pro zpoždění při získávání nezbytných dokladů ze strany orgánů třetích zemí (příslušných orgánů Ruské federace). Z hlediska rozsahu délky zajištění a jeho prodloužení musí být konstatováno, že žalované rozhodnutí není nikterak nezákonné, když ani délka (prodloužení) zajištění se nejeví nepřiměřená vzhledem ke skutkovým okolnostem daného případu tak, jak jsou popsány v žalovaném rozhodnutí a vyplývají ze správního spisu.
10. Jak plyne z rozsudku MS v Praze ze dne 13. 5. 2025, č. j. 2 A 18/2025-34, kde soud vyslovil: *„Zajištění cizince představuje zásadní omezení jeho osobní svobody, tedy jednoho z nejvýznamnějších základních práv jednotlivce. Proto je přípustné jen za podmínek definovaných nejen zákonem o pobytu cizinců a návratovou směrnicí, ale především ústavním pořádkem České republiky (čl. 8 Listiny, čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, čl. 9 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech). Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva plyne, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli (rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 29. 1. 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03). Jedná se o jedno z kritérií, jímž se posuzuje soulad zbavení osobní svobody s čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79). Podle ESLP lze zbavení osobní svobody podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv ospravedlnit pouze probíhajícím vyhošťovacím nebo vydávacím řízením. Pokud takové řízení není vedeno s náležitou pečlivostí, zajištění přestává být v souladu s tímto ustanovením. Je tedy nutné posuzovat, zda délka řízení o vyhoštění nebyla nepřiměřeně dlouhá (rozhodnutí velkého senátu ESLP ze dne 15. 11. 1996 ve věci Chahal proti Spojenému království, stížnost č. 22414/93). Správní orgány jsou povinny při rozhodování o zajištění za účelem správního vyhoštění aktivně a svědomitě postupovat v řízení o správním vyhoštění, aby důvody trvajících zajištění byly ospravedlnitelné. Pokud však tento řádný postup směřující k vyhoštění cizince nepřetržuvá po celou dobu zajištění bez rozumného důvodu,*

zajištění cizince přestává být oprávněné (rozhodnutí ESLP ze dne 11. 10. 2011 ve věci M. a ostatní proti Bulharsku, stížnost č. 41416/08).“

11. Délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou ke sledovanému cíli (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 2. 2020, č. j. 4 Azs 340/2018-28). Při přezkumu rozhodnutí o prodloužení doby zajištění ve správním soudnictví jsou soudy povinny k žalobní námitce přezkoumat, zda zajištění cizince je oprávněné a zda policie postupuje v řízení o správním vyhoštění, resp. při přípravě vycestování s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě a bez zbytečných průtahů. Soudní přezkum zákonnosti zajištění zahrnuje rovněž hodnocení, zda zajištění cizince směřuje k jeho primárnímu cíli. Bez zkoumání procesní aktivity správního orgánu v otázce realizace vycestování by zásah do osobní svobody cizince zůstal bez ochrany a takto limitovaná soudní ochrana by nemohla vyloučit svévolné postupy správních orgánů. Správní orgán proto musí především zdůvodnit, jaké kroky směřující k realizaci návratu žalobce dosud učinil a z jakého důvodu nebylo dosud možné návrat realizovat. Předpokladem prodloužení zajištění je také skutečnost, že realizace návratu bude alespoň potenciálně možná (jak plyne z bodu 31 rozsudku MS v Praze ze dne 13. 5. 2025, č. j. 2 A 18/2025-34, jakož i při srov. usnesení NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150).
12. V nedávné judikatuře (zmíněný rozsudek MS v Praze ze dne 13. 5. 2025, č. j. 2 A 18/2025-34, bod 33) se soudní moc zabývala podobným případem, ve kterém bylo deklarováno, že policie jako správní orgán musí vynaložit řádné úsilí k realizaci sledovaného cíle, kterým zůstává vycestování do země původu, což obnáší potřebu učinění všech myslitelných kroků k zajištění potřebných dokladů (vydání náhradního cestovního dokladu). Mezi myslitelné kroky je možné zařadit např. urgence orgánům třetích zemí k získání náhradních cestovních dokladů. Právě činění dalších potřebných kroků ke zjištění totožnosti dané osoby se dá považovat za pokračování přípravy. Předpokládaná složitost přípravy se rovněž promítá do délky zajištění konkrétní osoby, což vychází ze správního uvážení (usnesení NSS ze dne 30. 1. 2025, č. j. 10 Azs 223/2024-27). Vedle mnoha limitací správního uvážení (zákaz libovůle, proporcionality atd) v této souvislosti je třeba pamatovat na to, že při odůvodňování stanovované doby zajištění (či jeho prodloužení) je nutno uvádět, jaké úkony budou nezbytné v rámci přípravy realizace správního vyhoštění (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79). Na straně třetí žalovaného rozhodnutí stojí uvedeno, že má proběhnout konzulární pohovor s žalobcem na Velvyslanectví Ruské federace v Praze, přičemž v současné době má probíhat komuniké za účelem dohodnutí konkrétního termínu uskutečnění tohoto pohovoru. Jak žalovaný deklaroval, tak lhůty pro podání vyjádření ze strany ruských orgánů stále běží, když se čeká na jejich oficiální vyjádření. Navíc s žalobcem byla uskutečněna řada pohovorů s českými orgány, které však byly vedeny bezúspěšně.
13. Přiměřenost prodloužení délky zajištění se musí posuzovat i z hlediska dalších okolností. Jednou z nich je (ne)existence trvalé či trvalejší překážky, která by bránila takovému návrtu. Ze žalobní argumentace opět taková skutečnost nevyplývá, proto ji nelze dovozovat, ale právě mít spíše za to, že taková překážka neexistuje. Žalobce neustále dovozuje, že pro neurčitost časového intervalu pro realizaci vycestování a odkazy žalovaného na spolupráci s příslušnými ruskými orgány je třeba spíše usuzovat o nemožnosti uskutečnit jeho vyhoštění (vycestování). V současné době stále přetrvává absence prvku ztotožnění daného cizince jako podmínky realizace vycestování, což zůstává aspektem odstranitelným v odpovídajícím časovém horizontu (reakce ruských orgánů). Žalobce už byl několikrát v dřívějších řízeních a z nich vzešlých rozhodnutí seznámen s tím, že spolupráce

s orgány třetích zemí může být v některých případech problematická, ale nikoliv nemožná nebo přímo vylučitelná. Z takové premisy je možné usuzovat, že k ověření totožnosti s větší pravděpodobností skutečně dojde, byť v delším časovém horizontu. Zpravidla se odhaduje, že reakce orgánů třetích zemí se pohybuje v délce mezi 40-60 dny, ale může i déle (srov. rozsudek MS v Praze ze dne 13. 5. 2025, č. j. 2 A 18/2025-34, bod 34). Takové defaultní indicie potom nesou reálnost předpokladu, že v prodloužené době zajištění bude sledovaného cíle úspěšně dosaženo. V rámci daného případu prozatím dochází k posunu ve smyslu naplnění tohoto cíle, tj. ztotožnění cizince za účelem vydání náhradních cestovních dokladů.

14. V dané věci bylo zajištění stanoveno na dobu 40 dní, ve které nebylo cíle dosaženo, proto následně došlo k jeho prvnímu prodloužení o 80 dnů a nyní o dalších 60 dní. V současné době se tak nelze domnívat, že by se příslušné správní orgány dopouštěly nepřiměřených zásahů do práv žalobce, když jenom s ohledem na složitost přípravy vycestování a komunikaci s ruskými orgány došlo sice už k druhému prodloužení doby zajištění, ale policejní orgány neustále činí kroky ke sledovanému cíli, mj. k ověření totožnosti zajištěné osoby, jak bylo popsáno výše. Toto prodloužení přitom stále zůstává v mantinelech právní úpravy stanovující maximální možnou délku zajištění (180 dní).
15. Po prostudování žalovaného rozhodnutí, předloženého spisu i předmětné žaloby dospěl krajský soud k závěru, že žalovaný respektoval zásadu přiměřenosti i subsidiarity, přičemž svoje úvahy řádně promítl do odůvodnění žalovaného rozhodnutí. Žalovaný se zabýval posouzením možnosti uložení jiných a méně zatěžujících opatření, když shledal jejich neefektivnost. Vedle toho žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce opakovaně porušoval právní předpisy ČR i EU, ale i to, že se nejedná o zranitelnou osobu, která by vyžadovala zvýšenou ochranu slabší strany (str. 3 a 4 žalovaného rozhodnutí). Žalovaný se zabýval finančními možnostmi žalobce, stejně jako jeho osobními a rodinnými poměry, ale nenaznal jejich důvodnost k možnosti využití alternativ k zajištění, což je plně v gesci správního uvážení, které nebylo stiženo libovůlí či zlovůlí. Krajský soud se s těmito závěry ztotožňuje a hodnotí je jako správné a zákonné. Vedle toho žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce neskýtá ve svojí osobě dostatečné záruky toho, že by dobrovolně vyčkal na území ČR, resp. se neskryval před policejními orgány do doby, než budou připraveny podmínky k realizaci výkonu jeho vycestování. I s tímto závěrem krajský soud souhlasí a považuje jej za zásadní, a to nejen z hlediska veřejného zájmu, který se v dané věci prosazuje.
16. Krajský soud k tomu uvádí, že doba trvání zajištění nevybočuje ze zákonných limitů a odpovídá individuálním okolnostem případu, proto není založeno na objektivních skutečnostech, jak uvádí žalobce, že by tomu tak nebylo. Žalovaný zohlednil všechny podstatné skutečnosti pro stanovení doby, o kterou bylo nutné zajištění žalobce prodloužit a odůvodnil ji v souladu se zákonnými i judikaturními požadavky. Tato doba pak podle názoru soudu stále není nepřiměřená vzhledem k osobě žalobce, čímž ani námitky žalobce nebyly shledány jako důvodné.
17. Krajský soud po provedeném přezkumu dospěl k závěru, že žalované rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, proto je zákonné a plně přezkoumatelné, když i předložený správní spis je kompletní. Žalobní argumentace byla řádně vypořádána, a to v mezích zákona, intencích ustálené judikatury a soudní diskrece.

18. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobce nebyl v řízení úspěšný a žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 24. února 2026

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce